

Pravda a pravdy

Akademická YMCA, 1. 12. 1993, 18.00

01

Frant. Krejčí

02

otázka: co je všem pravdivým výrokům společné

03

co je společné všem šachistům? pravidla nemůžeme konstatovat, vidět, fotografovat

04

chyba dosavadních pokusů pravdivost pochopit jako vlastnost soudu (výroku)

05

kdo je místo pravdy? (Aristotelés nejde jen o soud či výrok, ale o celý život)

06

Spinoza: veritas est index sui et falsi to je myšlenka spíše hebrejská než řecká

07

co můžeme říci o „pravdě“ samotné? Filosofická „alethologie“ jako zakázaná disciplína: filosofické tabu proč?

08

Problém nepředmětné skutečnosti, uchopované prostředky předmětného myšlení

09

Proč je pojmovost od nejstarších dob spjata se zpředměťňováním? Je to fatální důsledek samotného pojmového myšlení? Není!

10

Úkol zahájit systematické práce na ustavení a prosazení, rozšíření nepředmětného myšlení jako alternativy k myšlení předmětnému relativní oprávněnost předmětného myšlení tam, kde skutečnost je opravdu jen předmětná

11

co to je nepředmětná skutečnost? subjekt, zejména „ten druhý“ svět Pravda

12

pravá jsoucna concretum = srostlice

13

nutnost rozlišovat pravdu jako skutečnost od našeho pochopení pravdy a formulace tohoto pochopení: nevyhovuje teorie participační, nevyhovuje ani intuice (Krejčí o Rádlovi a jeho navazování na ruský realismus)

14

pravda jako „to pravé“ resp. jako výzva toho pravého: výzva k „ná-pravě“

15

zpět ke Spinozovi: „to pravé“ (= pravda) zůstává nejvyšší, poslední instancí, kritéria jsou vždycky jen pomocná a sama se musí podrobit pravdě, která není „mrtvá“, neměnná, nýbrž je zase jaká ARCHÉ prvních filosofů „živá“.